

Božji plan

Božji plan

Bog ima plan! To današnje uvjerenje, kada svi ljudski planovi propadaju, predstavlja jedini zrak svjetla i nade u svijetu u kojem su sigurnost, mir i sreća gotovo potpuno zasjenjeni ljudskom sebičnošću i agresijom. Ovaj zrak nade postaje čvrsta sigurnost za budućnost kada iz Svetog pisma saznamo da njegov uspjeh ne ovisi o dobroj volji i slabim naporima manjine koja još uvijek vjeruje u Boga, nego o Božjoj odlučnosti i sposobnosti da ga provede bez obzira na sebičan otpor onih koji bi mu mogli nastojati smetati.

Većina ljudi spremna je prihvatiti da bi, kada bi svijet prihvatio Kristove zapovijedi, kako ih je naučio u Propovijedi na gori, mogao postići trajni mir i sreću. Ali, kažu, problem je natjerati svijet da prihvati te zapovijedi. Ljudska povijest uči da sebični čovjek vjerojatno neće odjednom postati altruističan i odlučiti se za ljubav umjesto sebičnosti kao vodeći motiv u svojim poslovima. Zaista je tanka nada da će se silom oružja nacije navesti da se pokoravaju Zlatnom pravilu i da će na taj način novi svjetski poredak mira i sreće proizaći iz sadašnjeg sloma ljudske ambicije i pohlepe.

Stoga, ako u Božjem planu trebamo pronaći istinsku nadu za buduću sreću čovječanstva, taj plan mora uključivati odgovarajuće aranžmane kojima se on može učinkovito provesti u djelo. Njegov uspjeh ne smije biti ugrožen mogućnošću sebične ljudske manipulacije, niti hladnom ravnodušnošću nevjernih

masa. Sveto pismo nas uvjerava da se Božji plan provodi božanskim načinima i sredstvima koja jamče njegovu provedivost i konačni uspjeh u donošenju "želje svih naroda" svijetu. Hagaj 2,7; Zaharija 4,6

Božji naumi nikada ne propadaju

Sadašnje tragično stanje svjetskih zbivanja ne znači čak ni privremeni neuspjeh u božanskom planu. Ono znači neuspjeh onoga što su ljudi smatrali Božjim planom, a taj neuspjeh trebao bi nam naglasiti nužnost ponovnog ispitivanja Svetog pisma kako bismo otkrili naše pogreške u tumačenju koje su dovele do nada i očekivanja koja se sada razbijaju o hladnu stvarnost činjenica.

Da su se gajile lažne i neopravdane nade u vezi s ciljem i napretkom kršćanstva u svijetu, sada je jasno svima koji ne zatvaraju oči pred stvarnošću. Prihvaćena misao u ortodoksnim krugovima bila je da se svijet neprestano poboljšava, da civilizacija napreduje prema sve višim razinama dobre volje među ljudima te da uskoro više neće biti straha, siromaštva i rata. U tom optimističnom pogledu ortodoksne crkvene zajednice predviđala se i mogućnost da se svi pogani obrate na kršćanstvo, vjerojatno za života sadašnje generacije.

Te lažne nade i tvrdnje kršćanstva počele su se urušavati s izbijanjem Prvog svjetskog rata 1914. godine. No, učinjen je najveći napor da se okupe snage civilizacije i pravednosti kako bi se spriječile posljedice tog sloma ljudskih nastojanja za očuvanje mira. Taj je rat svijet zatekao iznenađen, ali se

filozofski tvrdilo da je to "rat koji će okončati ratove" i učiniti svijet "sigurnim za demokraciju".

Nakon primirja 1918. godine, mnogo se govorilo o povratku "normali", ali, kao što svi znamo, normalno stanje nikada nije postignuto. Nakon što su svi sastanci i pregovori propali, započeo je još jedan krvavi rat i sada se priznaje da nema nade da će se svijet vratiti u normalu. Pitanje danas nije kako se vratiti u normalu, već kakva će biti priroda nove "normalnosti".

U međuvremenu, tijekom svih tih teških godina, umjesto da se ljudi na Zemlji sve u većem broju dovode u crkve kršćanstva, događalo se upravo suprotno. Čak i u takozvanim civiliziranim zemljama, porast članstva u crkvi nije držao korak s porastom stanovništva. Ateizam je u porastu. Duh svjetovnosti i dalje obuzima većinu crkava. Mladi iz naših škola i fakulteta izlaze gotovo svi bez vjere u Boga i Bibliju. Misijski je rad opao, a filozofije svakojake vrste preplavile su našu prekrasnu zemlju.

Prelazimo preko ovih činjenica ne radi kritike, niti da naznačimo da je netko trebao bolje raditi na evangelizaciji. Ovo nije vrijeme za kritiziranje onoga što su drugi činili kako bi svijet učinili boljim mjestom za život. Želimo samo naglasiti da su negdje na putu ljudskog nastojanja, bez obzira na iskazanu iskrenost, muškarci i žene pogriješili u vezi s Božjom svrhom. Da je Bog želio da se svijet obrati u ovom naraštaju, svijet bi se obratio. Da je Božja zaštita bila nad zemaljskim institucijama prije 1914. godine, one ne bi mogle biti uništene.

Kroz proroka Gospodin kaže: "tako je i riječ moja koja izlazi iz mojih usta . . . Neće se vratiti k meni prazna, nego će izvršiti ono što želim i ostvariti svrhu zbog koje sam je poslao." (Izaija 55,8-11). To znači da, bez obzira na uznemirujuće prilike diljem svijeta danas, Božji planovi, kakvi god oni bili, postojano i uspješno napreduju. Apostol kaže: "Gospodinu su od pamtivijeka poznata sva djela njegova." (Djela apostolska 15,18). To znači da je Bog znao kakav će biti njegov plan za naše vrijeme i da taj plan nije propao. Izakija 46,9.10; 14,24.27

Da Bog doista ima plan, jasno pokazuje apostol Pavao u Efežanima 3,11, gdje govori o "naumu vjekova", naumu čija je središnja odrednica otkupiteljsko djelo Krista Isusa, Gospodina našega. Da ovaj plan obuhvaća nekoliko doba, naznačeno je u Efežanima 1,10, gdje Pavao govori o stvarima koje će se dogoditi "u razdoblju punine vremena", i u Efežanima 2,7, "da u nadolazećim dobima pokaže izobilje svoje milosti... prema nama." Djelo koje apostol opisuje kao ono što će se ostvariti kada Božje vrijeme bude u punini, jest okupljanje "svih stvari u Kristu". To znači da u nijednom prethodnom razdoblju ljudske povijesti ne bismo smjeli očekivati da ćemo vidjeti "sve" stvari u skladu s Kristom.

S obzirom na to da Božji plan obuhvaća različita doba, odnosno vremenska razdoblja, i da taj plan neće dosegnuti svoj vrhunac u pomirenju svijeta s Bogom po Kristu sve do "punine vremena", pretražimo Sveto pismo kako bismo utvrdili kako je

Božji plan u prethodnim dobima napredovao prema svom konačnom cilju u "punini vremena".

Tri svijeta

U drugom Petrovom pismu, u poglavlju 3, govori se o trima "svjetovima". U ovoj proročkoj objavi apostol koristi grčku riječ "*kosmos*", što znači poredak stvari. Prvi od njih, kaže nam, završio je u vrijeme potopa; drugi završava Kristovim povratkom; dok je treći, koji je Božji svijet, "bez kraja". (Efežanima 3,21). Ta tri svijeta obuhvaćaju tri duga razdoblja vremena. 2. Petrova 3,6; Galaćanima 1,4; Hebrejima 2,5

U skladu s modernom uporabom jezika mogli bismo o tim trima svjetovima govoriti kao o svijetu jučer, svijetu danas i svijetu sutra. Biblija koristi riječ "svijet" na isti način kao i mi, ne odnoseći je na planet na kojem živimo, nego na poredak među ljudima, a ponekad i , kao doba ili razdoblje. Veliki dio nerazumijevanja Božje svrhe za čovječanstvo nastao je zbog neprepoznavanja ove činjenice. Na primjer, biblijski "kraj svijeta" pogrešno se shvatio kao spaljivanje doslovne zemlje i svega što je na njoj. To je mnoge odvratilo od istraživanja te teme.

Zbog tog nerazumijevanja onoga što se podrazumijeva pod krajem svijeta, mnogi su se bojali njegovog približavanja i stoga su nastojali pomaknuti ga daleko u budućnost. Drugi su to smatrali pustom sujevjerjem mračnog doba, nevrijednom ozbiljnog razmatranja. No kada shvatimo da ono što Biblija naziva krajem sadašnjeg svijeta znači upravo ono što sada vidimo da se događa i što razmišljajući ljudi

našeg doba nazivaju krajem jednog svijeta, tada ta tema treba poprimiti važan, pa čak i ključan značaj za sve koje zanima kakav će biti svijet sutrašnjice.

Biblija koristi izraze "vatra", "potresi", "oluje" itd. na isti slikovit način na koji se oni koriste u suvremenom jeziku za opis katastrofalnih nevolja koje su zadesile ljude i narode u ovom naraštaju. Kao što Gospodin koristi "pšenicu" i "korov" te "ovce" i "koze" da opiše one koji mu služe, pretvaraju se da mu služe ili mu se protive, tako koristi i pojmove "zemlja" i "nebo" da opiše faze organiziranog društva koje naziva "svjetovima". Jeremija 22:29

Petar govori o nebu i zemlji koji su postojali prije Potopa, naznačujući da su oni činili "onaj tadašnji svijet", svijet jučer. Taj svijet je završio u vrijeme Potopa, ali sama zemlja nije bila uništena. O doslovnoj zemlji čitamo da "ostaje zauvijek". (Propovjednik 1:4). U Izaiji 45,18 rečeno nam je da Bog nije stvorio zemlju uzalud, nego ju je "oblikovao da bude nastanjena". To je osnovna istina koju treba imati na umu dok kroz Sveto pismo pratimo obrise božanskog plana. Božji plan ne uključuje prijenos čovječanstva u drugu sferu života, već njegovo obnavljanje za vječni život na zemlji, čovjekovu namjensku i izvornu domovu. Psalam 115,16; Izaija 65,21; Jeremija 31,17; Ponovljeni zakon 11,21; Matej 5,5

Prvi svijet, dakle, koji je započeo u vrijeme stvaranja, završio je za vrijeme potopa. Drugi svijet, prema apostolu, koji je započeo nakon potopa, dolazi do kraja u razaranju nanesenom u posljednjoj fazi

velikog vremena nevolje, ili dana Gospodnjeg (Jehovina). Taj dan Jehovin slijedi nakon povratka našega Gospodina, kada će uvjeti u ovom sadašnjem zlu svijetu biti poput dana Noinih. Matej 24:38,39; Luka 17:26,27; Postanak 6:11; 2. Petrova 3:6,7,10

U danima Noe, kako nam je rečeno, ljudi su "jeli i pili, ženili se i udavali . . . i nisu znali" za nadolazeću Potopu koja je trebala uništiti "onaj tadašnji svijet." Slično tome, kako objašnjavaju Sveta pisma, "dan Gospodnji" dolazi kao "kraljež u noći", a ljudi nisu svjesni značaja događaja sve dok razorni nevolji tog dana ne dovedu do previranja ovog "sadašnjeg zloga svijeta". Galaćanima 1,4; 1. Solunjanima 5,2; Luka 21,35

Ali kraj današnjeg svijeta neće značiti kraj čovječanstva. Ne, hvala Bogu, to će značiti samo početak novog svijeta, svijeta sutrašnjice – Božjeg svijeta sutrašnjice. Jedna od glavnih odlika svijeta jučerašnjice i današnjice jest da su se temeljili na sebičnosti, a Sotona, glavni neprijatelj Božji, bio je njihov vladar. Ali s krajem današnjeg svijeta i početkom svijeta sutrašnjice Sotona će biti svezan, a taj novi svijet doći će pod novo, božansko vodstvo. Otkrivenje 20:1-4; 21:1-5; 2. Petrova 3:13; Izaija 65:17; Obadija 21

Sebičnost nasuprot ljubavi

Pod vodstvom Sotone, duh sebičnosti, vlastiti interes, postao je dominantan na samom početku jučerašnjeg svijeta. Grieh i sebičnost nastavili su dominirati tim prvim svijetom, s posljedicom da je neposredno prije

njegovog kraja zemlja "bila ispunjena nasiljem". (Postanak 6,11). Isto vrijedi i za današnji svijet. Mi smo, zapravo, već svjedoci raspada sadašnjeg svijeta, a njegovo uništenje dovodi do nasilje velikog vremena nevolje koje su prorekli proroci. Danijel 12,1

Božji svijet sutrašnjice bit će pod vodstvom novog Vladara, Krista, Kralja kraljeva i Gospodara gospodara. (Psalam 72:1-20; Otkrivenje 19:16). Njegova će vladavina biti utemeljena na ljubavi, a ne na sebičnosti. Zato apostol o t om svijetu govori kao o svijetu "u kojem prebiva pravednost". 2. Petrova 3:13

Sotonska zloporaba grijeha i sebičnosti donijela je smrt, jer je "plata grijeha smrt". (Rimljanima 6,23). Mesijansko kraljevstvo pravednosti i ljubavi donijet će život, jer on mora vladati dok ne položi sve neprijatelje pod svoje noge, a "posljednji neprijatelj" koji će biti uništen jest "smrt". 1. Korinćanima 15,25.26

Kada imamo na umu činjenicu o ovim trima svjetovima i njihovim različitim karakteristikama, lako možemo vidjeti da bi sve što Biblija o njima kaže djelovalo proturječno, osim ako ne primijenimo njezine različite izjave na razdoblje kojem pripadaju. Na primjer, o sadašnjem vremenu prorok kaže: "A mi smatramo sretnima oholike; da, uspijevaju oni koji čine nepravdu; da, čak i oni koji iskušavaju Boga bivaju spašeni." Ali o svijetu sutrašnjice čitamo da će tada "pravednik procvjetati" i da će "sve zlikovce on (Bog) uništiti". Mali 3,15; Psalam 72,7; Djela 3,23; Psalam 145,20

Čini se da je ova metoda proučavanja biblijskih doba djelomično ono na što apostol Pavao misli kada Timoteju nalaže da se marljivo posveti "pravilnom tumačenju riječi istine". (2. Timoteju 2:15). Ako se u našem proučavanju Biblije potrudimo primijeniti njezina razna proročanstva i obećanja na svijet ili doba kojem pripadaju, pronaći ćemo jednostavnost, sklad i ljepotu u njezinu učenju za koje nismo ni znali da postoji. Sama je Biblija skladna i sve što nam preostaje jest da se uskladimo s njome. Ivan 7,17; Luka 11,9,10; Jeremija 29,13

Iako su prva dva "svjeta" koja spominje apostol Petar (2. Petrova 3,6.7.) bila pod kontrolom Sotone, "knez ovoga svijeta" (Ivan 14,30), a puno božansko vladanje u poslovima ljudi rezervirano je za Božji svijet sutrašnjice, to ne znači da Bog nije bio zainteresiran za čovječanstvo tijekom svega tog vremena. Naprotiv, kroz stoljeća on je postojano provodio pripremne faze svoga plana, pripremajući se tako da preuzme uzde vlasti i blagoslovi "sve obitelji zemaljske" u svoje vrijeme, u "doba ispunjenja vremena". Postanak 12:3; Efežanima 1:10

Djelo koje je Bog tijekom vremena dok je Sotona vladao nad masama ljudi obavljao razvijalo se kroz progresivne razdoblja, ili dobe. Božja Riječ – njegova obećanja i upute njegovom narodu – uvelike je doprinijela ostvarenju njegova djela na zemlji tijekom svih tih različitih doba, i on je imao posebno djelo za svako razdoblje njegove milosti. U Svetom pismu nema ničega što bi upućivalo na to da su tijekom prvog svijeta, svijeta jučerašnjice, učinjene ikakve

važne promjene u Božjim metodama ophođenja s njegovim narodom.

Tijekom tog vremena dana su važna obećanja. U Postanku 3,15 rečeno nam je da će "sjeme" žene jednoga dana "srušiti" glavu zmiji. Kroz Henoka Bog je obećao da će Gospodin doći s bezbrojnim svojim svetima. (Juda 14). U svom ophođenju s Noom pružene su određene ilustracije koje su danas od velike vrijednosti za nas u vezi sa završetkom sadašnjeg svijeta. Međutim, tek nakon Potopa Božji se planovi počinju otkrivati s velikom jasnoćom, iako je, u svjetlu božanskog plana kakav sada vidimo, ono što se dogodilo prije Potopa vrlo značajno.

Patrijarhalno doba

Prvo razdoblje nakon Potopa može se nazvati patrijarhalnim dobom, ne zato što se taj izraz nalazi u Bibliji, već zato što Biblija jasno ukazuje da je tijekom tog razdoblja Bog djelovao isključivo s nekoliko pojedinaca koji su bili poznati kao patrijarsi, ili očevi Izraela, sve do Jakovljeve smrti i osnutka izraelske nacije u njegovih dvanaest sinova.

Djelo ili plan Boga tijekom Patrijarhalnog doba nije bila evangelizacija naroda. Govorio je Abrahamu i dao mu čudesna obećanja. Bog mu je, zapravo, rekao da je njegova namjera blagosloviti sve obitelji zemaljske. To otkriva Božji interes za čitavo čovječanstvo, ali ljudima općenito tijekom tog doba nije dana prilika da prime obećane blagoslove. U Izaiji 51,2 rečeno nam je da je Bog pozvao samo Abrahama. Postanak 12,1

U vrijeme patrijarhalno uništeni su gradovi Sodoma i Gomora zbog svoje pokvarenosti, a ipak Bog nije ulagao nikakav napor da potakne pokajanje tih pokvarenih ljudi. To znamo iz onoga što nam Isus govori u Novom zavjetu. Gospodin, koji je vodio moćno djelovanje u određenim gradovima svoga vremena, rekao je da se, da su se ista ta silna djela učinila u Sodomi i Gomori, ti gradovi ne bi bili uništeni, jer bi se pokajali. Očito je da je Bog, da je to bio njegov plan, morao moći pružiti učinkovito svjedočanstvo narodu tih bezbožnih gradova; ali to nije učinio. Naprotiv, uništio ih je bez da im je dao priliku za pokajanje. Također, Isus im je obećao "podnošljivije" vrijeme nego onim povlaštenim gradovima koji su odbili priznati njega i njegova silna djela.

S druge strane, moramo zaključiti da su ti ljudi bili uključeni u Božje obećanje da će blagosloviti "sve" obitelji zemlje po Abrahamovu sjemenu, stoga je jedini skladan pogled na situaciju taj da Bog planira uskrsnuti Sodomce kako bi ih blagoslovio. Upravo to prorok Ezekiel predviđa u 16. poglavlju svoje proročanske knjige, od 44. stiha nadalje do kraja poglavlja.

Obećano sjeme

Obećanje koje je Bog dao Abrahamu tijekom patrijarhalnog doba kasnije je potvrđeno božanskom zakletvom. (Postanak 22:16-18; Hebrejima 6:13-18). Bilo je to divno obećanje u kojem Bog otkriva svoju svrhu da blagoslovi sve obitelji zemaljske. Potvrđeno

je Izaku i Jakovu, a pri Jakovljevoj smrti i njegovih dvanaest sinova, koji su činili jezgru naroda Izraela. Abraham nije razumio puni značaj ovoga obećanja. Nije shvaćao, na primjer, da će sjeme blagoslova biti duhovno sjeme.

Abraham također nije jasno razumio da su postojala dva dijela saveza koji je Bog sklopio s njim, od kojih jedan predviđa razvoj "sjemena", a drugi podjelu obećanih blagoslova kroz to sjeme. Abraham je nesumnjivo mislio da će čudo od djeteta, Izak, biti obećano sjeme, i imao je toliko vjere u Božju sposobnost da ispuni svoja obećanja da je vjerovao kako će Izaka uskrsnuti od mrtvih ako ga prinese u žrtvu kako mu je Bog zapovjedio. Hebrejima 11,17-19

U Poslanici Hebrejima 11,13 i 39 te Djela apostolskih 7,5 apostol nam govori da je Abraham umro ne primivši ispunjeno obećanje; ipak, dok je živio, "čekao je grad koji ima temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog." (Hebrejima 11,10). Za Abrahama je grad bio središte vlasti ili kraljevstva; stoga je od Boga očekivao da će na zemlji uspostaviti kraljevstvo u kojem će Abrahamovi potomci zauzimati istaknuto mjesto. Obećanje dano Abrahamu bilo je, doista, jedno od obećanja Starog zavjeta o nadolazećem mesijanskom kraljevstvu.

Abraham, kao i ostali patrijarsi tog doba, imat će vrlo istaknutu ulogu u zemaljskoj fazi mesijanskog kraljevstva; a Božja obećanja njima i njihova poslušna vjera u ta obećanja uvelike su doprinijeli njihovoj pripremi za tu ulogu. Osim toga, Božja obećanja

patrijarsima i Njegovo djelovanje s njima imaju vrlo važnu ulogu u jasnijem razjašnjavanju Njegovih planova za Njegov narod kasnijeg doba. Gledano na taj način, možemo vidjeti da, iako Bog nije pokušao obratiti svijet tijekom Patrijarhalnog doba, ipak je obavio vrlo važan posao u vezi sa svojim planom. Božje djelo tijekom tog doba, kao i uvijek, bilo je veliki uspjeh.

Židovsko doba

Židovsko doba, sljedeće razdoblje u Božjem planu, započelo je Jakovljevom smrću, a završilo prvim dolaskom Isusa. Naziv "Židovsko doba" koristi se za označavanje ovog razdoblja jer sugerira način na koji je Bog nastavio pripremni rad za konačno uspostavljanje svojega kraljevstva i posljedično blagoslov svih naroda. Tijekom tog vremena Bog je djelovao s jednim narodom, židovskim narodom, i s nijednim drugim. Kroz proroka im je objavio: "Samo vas poznajem od svih porodica zemaljskih." Amós 3,2

Bog je Izraelu dao svoj Zakon. Poslao im je svoje proroke. Kroz njihovo svećeništvo uspostavio je službe u Šatoru sastanka, koje su, prema Novom zavjetu, predskazivale "dobre stvari koje dolaze." (Hebrejima 9:11,23; 10:1). Božje obećanje ovom narodu bilo je da će, ako budu vjerni Njemu, učiniti od njih "kraljevstvo svećenika i sveti narod". (Izlazak 19:5,6). To je značilo da će Bog kroz njih podijeliti svoja obećana blagoslova svim obiteljima zemlje.

No Izrael se nije kvalificirao za ovaj visoki i časni položaj u božanskom planu. (Rimljanima 11:7). Kad

im je došao njihov " " Mesija, odbacili su ga i kao rezultat toga bili su odbačeni s tog posebnog položaja božanskog milosrđa. No Božje djelo tijekom židovskog doba nije bilo neuspjeh. Pavao nam kaže da je Zakon služio kao "učitelj", kako bi doveo Židove k Kristu. (Galaćanima 3:24). Neuspjeh Židova da se pridržavaju savršenog Božjeg Zakona i time steknu život dokazao je nužnost Kristovog otkupiteljskog djela. Sve će narode na kraju naučiti istu veliku lekciju, a to je potreba za Otkupiteljem.

Bog je tijekom Židovskog doba postigao i druga važna djela. Njegov odnos s Izraelom, njihovi uspjesi i neuspjesi, služe kao vrijedni primjeri i vodiči duhovnom Izraelu ovog doba. Stotine obećanja danih Izraelu preko proroka čine nacrt mnogih važnih značajki božanskog plana i time služe kao vodič sljedbenicima Učitelja u njihovoj pripremi za zajedničko nasljeđivanje s njim u mesijanskom kraljevstvu. I na druge načine, Božje djelo iz Židovskog doba zauzima važno mjesto u božanskom planu za rehabilitaciju čovjeka. Božje djelo tijekom Židovskog doba nije bilo neuspjeh, već je ispunilo svoju božanskom namjeru.

Židovsko doba završilo je s prvim dolaskom Isusa. Tijekom njegova djelovanja i u razdoblju od tri i pol godine nakon toga, božanska naklonost i dalje je bila uz Židove; i u skladu s tim dogovorom, Isus je ograničio svoje djelovanje, kao i djelovanje svojih učenika, na narod Izraela sve do svoga uskrsnuća od mrtvih. Isus je rekao svojim učenicima iz E a: "Ne idite putem prema poganima i ne ulazite u nijedan grad

Samaritanaca; nego idite radije izgubljenim ovcima doma Izraelova." Matej 10,5-6

Evandeosko doba

Nakon Isusova uskrsnuća, rekao je svojim učenicima da prošire službu na sve narode, ali i tada su trebali početi od Jeruzalema. (Luka 24:45 do 49; Matej 28:19,20). Prema proročanstvu danom preko Daniela (Daniel 9:24-27), u kojem on govori o Mesiji koji će biti "odrubljen" na pola "sedmice", Izraelu je trebalo biti ukazano tri i pol godine milosti nakon Isusove smrti, otuda i zapovijed: "počevši od Jeruzalema". "Sedmica" u proročanskom vremenu predstavlja sedam godina, na temelju načela "jedna godina za jedan dan". Brojevi 14:33,34; Ezekiel 4:6; Danijel 12:11,12; Otkrivenje 11:2,3

Tako je, "počevši od Jeruzalema", započeo rad Doba evanđelja. Ovo doba traje sve do drugog Kristovog prisustva, što je ujedno i početak Božjeg svijeta sutrašnjice. Izraz "evandeosko doba" odabran je za označavanje ovog razdoblja između prvog i drugog Kristovog dolaska jer Sveto pismo pokazuje da se Božje djelo tijekom tog vremena ostvaruje proglašavanjem evanđelja, odnosno "dobre vijesti", o kraljevstvu.

Kao što je već napomenuto, tijekom Patrijarhalnog doba Bog je nastavio svoje djelo birajući i ophodivši se s određenim pojedinačnim patrijarsima. Tijekom Židovskog doba njegovo je djelo bilo dovršeno ophođenjem s židovskom nacijom " ". ali tijekom Evandeoskog doba Bog ne ograničava svoju

naklonost ni na određene istaknute pojedince, kao što je činio u Patrijarhalno doba, ni na jedan narod, kao što je činio tijekom Židovskog doba, nego je povjerio svima koji su njegov narod da propovijedaju radosnu vijest o kraljevstvu među svim narodima; i oni koji su odgovorili na tu poruku bili su oni kojima je Bog udijelio svoju naklonost, pozivajući ih da sudjeluju u njegovu planu doba.

Koji je onda bio cilj Božjeg djela tijekom Evandeoskog doba? Na to nam pitanje odgovara Djela apostolska 15,13-18. Ovdje nam je rečeno da je Bog posjetio pogane "da iz njih izvuče narod za svoje ime." Židovi, kao narod, trebali su biti taj narod, i nekolicina njih je prihvatila Krista, i onima koji su prihvatili "On je dao moć da postanu sinovi Božji." (Ivan 1,12). No u božanskom planu ovaj "narod za njegovo ime" trebao je sadržavati 144.000 – velik broj s nekih gledišta, ali u usporedbi s cjelokupnim čovječanstvom, ili čak s ispovijedanim kršćanima, to je, doista, samo "malo stado". Luka 12,32

U Poslanici Rimljanima 11,17–24 apostol objašnjava da pogani mogu doći do posebnih povlastica ovog doba evanđelja jer su Židovi, kao "prirodne grane", odvojeni zbog svoje nevjere. To znači da, kada se ovi "ljudi za njegovo ime" odaberu među poganima, oni zapravo zauzimaju mjesta Židova odbačenih u izvornom izraelskom programu – prirodna, tjelesna kuća Izraela gubi ovo mjesto posebne naklonosti. To je razlog zašto u , Otkrivenju 7:4-8 i 14:1-3 nalazimo cijelu družinu od 144.000 prikazanu pod izraelskom slikom.

Posebno obratite pažnju na to da je ovdje o ovoj "maloj stoci" koja je s "Jagnjetom" na gori Sion rečeno da imaju ime Oca Jagnjetova napisano na čelima. Tako je prikazano da su "narod za njegovo ime", to jest, da nose njegovo ime. U Otkrivenju 19,7 o istoj se skupini govori kao o "nevesti" Jagnjetovoj, i na taj način također sudjeluju u obiteljskom imenu svoga Nebeskog Oca (vidi također Otkrivenje 21,2 i 22,17).

Božja vladajuća kuća

U svjetlu općeg svjedočanstva Božje Riječi, ovaj "narod za njegovo ime", okupljen iz svih naroda putem Evanđelja, jest Božje vladajuće domaćinstvo. U Miheju 4,1-4 govori se o uspostavi božanskog kraljevstva po cijeloj zemlji, a to kraljevstvo (simbolizirano u proroštvu kao "gora") prikazano je kao sastavljeno od "Gospodnje kuće". Sva nasljedna vladajuća kućanstva ovog sadašnjeg zlog svijeta bila su obiteljski aranžmani, kroz koje su vladari, iz naraštaja u naraštaj, nasljeđivali svoje "pravo" na vladanje.

Dakle, Bog nam govori da će njegovo kraljevstvo biti u rukama vladajuće kuće, koja također treba biti obiteljski aranžman. Članovi te obitelji dobivaju svoje pravo na vladanje nasljeđem i zato što su dio obitelji. Međutim, to nije zemaljska obitelj, već božanska obitelj. To je sama Božja obitelj. Glavni član te obitelji jest njegov "jedinorođeni" i voljeni Sin, Krist Isus. Osim Isusa, oni koji slijede njegove stope primaju se u božansku obitelj i postaju sinovi Božji. Kološanima 1,18; Ivan 1,12; 1. Ivanova 3,1-2

Apostol dalje objašnjava da ako smo sinovi, onda smo "nasljednici Boga i su-nasljednici s Kristom." (Rimljanima 8,16.17). Svim tim su-nasljednicima obećano je mjesto u Božjem vladajućem domu, a sama svrha ovog doba evanđelja jest odabir i priprema onih koji, kao članovi ove kraljevske nebeske obitelji, trebaju živjeti i vladati s Kristom tisuću godina. Otkrivenje 20,4; Psalam 2,9; Otkrivenje 2,26.27; 1. Korinćanima 6,2.3

Po dovršetku djela Evanđeoske dobi, ništa ne stoji na putu uspostavi Božjeg novog svijeta sutrašnjice. Pri kraju današnjeg svijeta događa se Kristov drugi dolazak, najprije (što se svijeta tiče) "kao lopov u noći". Krist najprije dolazi po svoju zaručnicu. (Ivan 14,3; Otkrivenje 19,7; 21,2). Kad se njegova zaručnica, odnosno crkva, sjedini s njim u nebeskoj slavi, tada će se ispuniti obećanje iz Otkrivenja 22,17, gdje čitamo: "Duh i zaručnica govore: Dođi... Uzmi besplatno vodu života."

Prvo doba u novom svijetu

Prvih tisuću godina novog svijeta moglo bi se nazvati Tisućljetnim, odnosno Mesijanskim, dobom. Tijekom te tisućljeća crkva, izabrana iz svijeta tijekom ovog doba evanđelja, , vladat će s Isusom u svrhu podjele Božjih obećanih blagoslova "svim obiteljima zemaljskim". (Postanak 12:1-3; Galaćanima 3:16,27-29; Otkrivenje 5:10; Matej 19:28). Tijekom mesijanskog doba veliki Božji plan dosegnut će svoje slavno i pobjedničko zaključenje. Efežanima 1:10

Ali prije nego što tisućljetno doba može započeti, svijet mora proći kroz "vrijeme nevolje, kakvo nije bilo otkako postoji narod." (Danijel 12,1). Postoji svaki razlog vjerovati da sada živimo u tom vremenu i da je sadašnja nevolja svijeta dio "vremena nevolje" kojim ovo doba dolazi kraju.

Budući da su crkveni ljudi općenito smatrali da je Bog namijenio da se svijet obraćuje tijekom ovog doba evanđelja, sadašnje uništenje civilizacije njih zbunjuje i dovodi do uništenja vjere u Boga i kršćanstvo. (Jeremija 8,15). Ali kada shvatimo da je djelo ovog doba bilo samo odabiranje onih iz svijeta koji će vladati s Kristom u sljedećem dobu, tada je sadašnji naizgledni neuspjeh kršćanstva razumljiv.

Zapravo, sam je Isus snažno nagovijestio da će, kada dođe vrijeme njegova drugog dolaska, na zemlji ostati vrlo malo vjere. (Luka 18:8). Pavao je prorekao da će u "posljednjim danima" doći opasna vremena, i da će ljudi biti "ljubitelji užitka više nego ljubitelji Boga." (2. Timoteju 3,4). U Prispodobi o pšenici i kukolju Isus je jasno dao do znanja da će veliki dio njegovih ispovijedanih sljedbenika biti tek kršćani po imenu i da će na kraju vijeka ti denominacijski snopovi biti uništeni.

Ovo spaljivanje korova na kraju doba djelomično čini veliko vrijeme nevolje kojim to doba dolazi kraju. No to ne znači da je djelo toga doba bilo neuspjeh. Božje djelo u ovom dobu, kao i u svim prethodnim dobovima, bilo je čudesan uspjeh. Sva njegova prava "pšenica" naposljetku se sabire u nebesku žitnicu, a tada će "zasjati kao sunce u kraljevstvu svoga Oca".

(Matej 13,43). Stoga, u kojoj god mjeri vidjeli da se ono što se izdaje za kršćanstvo raspada, sjetimo se da se ništa ne može dogoditi bez božanskog dopuštenja i da je ono što nam se može činiti katastrofom samo priprema za uspostavu pravog kršćanstva tijekom tisućljetnog kraljevstva.

Edeni raj

Sada ćemo pratiti razvoj Božjeg plana iz malo drugačije perspektive. Primijetili smo veliku važnost vremenskog čimbenika u božanskim uredbama – kako se Božji plan razvijao iz jednog doba u drugo – a sada ćemo ispitati božanski program u vezi s različitim ravninama postojanja, odnosno sferama života. Kada apostol u Poslanici Efežanima 1,10 opisuje dovršenje Božjeg plana u "doba punine vremena", on izjavljuje da će tada sve biti , pod Kristom, i ono što je na "nebu" i ono što je na "zemlji".

U Svetom pismu nalazimo da se spominju dva spasenja, jedno nebesko i drugo zemaljsko. Ako se ta činjenica ne uzme u obzir pri proučavanju Biblije, to dovodi do mnogih naizglednih proturječnosti. Većina obećanja Starog zavjeta i neka iz Novog zavjeta opisuju zemaljska blagoslova, dok većina obećanja iz Novog zavjeta i ona iz Starog zavjeta koja proročki govore o crkvi izlažu nebesku nadu. Potrebno je da ispravno primijenimo ova obećanja na određeno vrijeme ako želimo vidjeti sklad koji postoji među njima.

Naglašavamo da je Adam stvoren da živi na zemlji i da je zemlja stvorena da bude čovjekov dom. (Izaija

45,18; Psalam 115,16). Adam nije dobio nikakvu riječ o odlasku na nebo. Rečeno mu je da će umrijeti ako ne posluša Božji zakon. Suprotno bi također vrijedilo – da nije neposlušna, ne bi umro. Da Adam nije prekršio božanski zakon, zapovijed da se množe, ispune zemlju i ovladaju njome bila bi ispunjena bez grijeha, bolesti i smrti.

U tom slučaju Adam i njegova djeca nastavili bi živjeti na zemlji bez straha od smrti. Kada bi zapovijed da se napuni zemlja bila u potpunosti ispunjena, ta bi se funkcija čovječanstva providonosno prestala, a zemlja bi ostala ispunjena savršenom i sretnom ljudskom obitelji, uživajući u punoj Božjoj naklonosti kroz beskrajna vjeka vječnosti. No nije se tako dogodilo, jer je Adam neposlušao božanski zakon i pala je na njega predviđena smrtna kazna. No to ne znači da je Božji naum stvaranja čovjeka propao.

Zbog Adamova prijestupa cijelo je ljudsko potomstvo rođeno u stanju grijeha i smrti, umjesto u savršenstvu i životu. Pavao objašnjava da je neposlušnošću jednoga čovjeka grijeh ušao u svijet, a smrt zbog grijeha, pa je smrt svima zavladala, jer su svi sagriješili. (Rimljanima 5,12.19). Adamov pad donio je presudu smrti čim je sagriješio, i u tom je stanju donio svoje potomstvo. Stoga su i oni bili na putu smrti, jer potok ne može uzdići se iznad svog izvora.

Odgovarajuća cijena

Sjetimo se da, kada je Adam sagriješio, nije mu rečeno ništa o tome hoće li otići u raj ili u pakao kada umre. Rečeno mu je da će morati umrijeti, a to je

jednostavno značilo da je izgubio privilegij živjeti i uživati u onom savršenom vrtnom domu u Edenu – tom zemaljskom raju. Adamov grijeh je tako značio gubitak raja. Božji plan spasenja stoga je nužno onaj koji predviđa obnovu raja. Ali kako će se to postići? Sveto pismo odgovara da se to postiže otkupiteljskim djelom Kristovim.

Jedan od biblijskih pojmova koji se koristi u vezi s djela otkupljenja jest "otkupnina". Pavao nam u Poslanici u kaže da je "čovjek" Krist Isus dao samoga sebe kao "otkupninu" za sve. (1. Timoteju 2,5-6). U ovom odlomku grčka riječ prevedena kao "otkupnina" jest "*antilutron*", što znači "odgovarajuća cijena". Čovjek Isus, koji je umro kao Otkupitelj na križu na Kalvariji, bio je točna odgovarajuća cijena za savršenog čovjeka Adama, koji je sagriješio. Za Isusa je rečeno da je "postao tijelom" i da je svrha toga bila "da trpi smrt, . . . da po milosti Božjoj okusi smrt za svakoga." Ivan 1,14; Hebrejima 2,9

Kada se dogodio prvi dolazak Isusa, glavna značajka plana koji je tada izveo bila je položenje njegova života za grijehe cijeloga svijeta. Ivan Krstitelj je rekao za Isusa: "Evo Jagnjeta Božjega, koje oduzima grijeh svijeta." Ivan 1,29

Da nije bilo dodatne pripremne odredbe božanskog plana za razviti, Božje djelo nakon Isusove smrti i uskrsnuća bilo bi vraćanje palih ljudi u njihovo izgubljeno stanje – raj. Poruka vjernicima tada bi glasila: "Dođite, . . . Uzmite vodu života besplatno." (Otkrivenje 22,17). Kroz Isusa je osigurano ukidanje smrtno presude koja je izrečena Adamu i, preko

njega, svemu čovječanstvu; stoga bi sljedeći naizgled logičan korak bio započeti djelo obnove.

No to nije bilo djelo koje su apostoli započeli na Duhove. Istina, Isus je iscijelio neke od bolesnika svoga doba i uskrsnuo neke od mrtvih, ali to je bilo tek da ilustrira njegovo buduće djelo. (Ivan 2,11). Apostol Pavao objašnjava da su darovi Duha, koji su bili dani Ranoj Crkvi i pomoću kojih je izvršen ograničen broj čudesa, trebali "prestati", odnosno nestati. (1. Korinćanima 12,31; 13,1–3,8; 14,18–20,22). Neki su od tada tvrdili da mogu činiti čuda u Kristovo ime, ali mrtvi nisu uskrsnuli, a samo je žalosno mali broj bolesnika uopće tvrdio da je čudesno iscijeljen, i te su tvrdnje upitne autentičnosti.

Učenicima Isusovim nije obećano zdravlje i vječni život na zemlji. Umjesto toga, rečeno im je da, ako žele biti istinski Kristovi učenici, moraju očekivati da će patiti i umrijeti s njim. "Ako tko hoće doći za mnom, neka se odreče sebe, neka uzme križ svoj i neka me slijedi", tako je Učitelj izrekao tu stvar onima koji su željeli naučiti uvjete učenikovstva. Matej 16,24

Naravno, čovjek bi pretpostavio da, ako je Isus, kako otkriva Sveto pismo, zauzeo mjesto grešnika u smrti, oni koji vjeruju u njega ne bi trebali umrijeti. To će biti istina u Božjem svijetu sutrašnjice, ali tijekom ovog doba evanđelja razvija se druga faza božanskog plana spasenja, i to iznimno važna.

Koja je to faza plana? To je poziv i odabir Crkve Kristove, priprema njezinih članova da s njim sudjeluju u djelu davanja života čovječanstvu tijekom

Mesijanskog doba. To je, kako to opisuje Apostol, "nebeski poziv". (Hebrejima 3,1; Filipljanim 3,14). Isus je to naznačio u svojoj izjavi bogatom mladom čovjeku kada mu je rekao da, ako ga slijedi u smrt, imat će "blago na nebu". Luka 18,18-22

Pripremljeno mjesto

Isus je također spomenuo nebesku nadu svojih sljedbenika kada im je obećao: "Odlazim da vam pripremim mjesto. I ako odem, . . . opet ću doći i uzeti vas k sebi, da i vi budete gdje sam ja." (Ivan 14,2-3). Petar se odnosi na nebesku nadu Crkve u izjavi: "Njim su nam darovane iznimno velike i dragocjene obećaje, da po njima postanete sudionici božanske naravi." 2. Petrova 1,4

Pavao potiče kršćane da usmjere svoje misli na "stvari gore". Te stvari gore, kaže nam, jesu "gdje Krist sjedi zdesna Bogu". (Kološanima 3,1-2). To ukazuje na to da nagrada crkve mora biti ista kao i nagrada Isusa. To također naglašava apostol, kada je rekao: "Jer ako smo zajedno posadeni u smrt njegovu, zajedno ćemo i uskrsnuti." Rimljanima 6,5

U ovom potonjem tekstu nalazi se objašnjenje zašto sljedbenici Isusa u ovom dobu nemaju vraćen vječni ljudski život – to je zato što su pozvani umrijeti s Isusom. Drugim riječima, žrtveno djelo božanskog plana nije dovršeno na Kalvariji. Pavao to pojašnjava u Rimljanima 12,1, gdje čitamo: "Stoga vas molim, braćo, radi milosrđa Božjega, da svoje tijelo prinesete kao živu, svetu i ugodnu žrtvu Bogu, na svoj razuman službeni čin."

U Poslanici Kološanima 1,24 Pavao govori o tome da dopunjuje "ono što je preostalo od Kristovih patnji". Drugi odlomci prikazuju crkvu u ulozi žrtve, koja polaže sam život čineći Božju volju. Upravo o tom žrtvenom djelu kršćana apostol govori kada kaže da su "zajedno s Kristom ukorijenjeni" u "sličnost" Kristove smrti. Isus nije umro pod osudom, kao grešnik. Umro je žrtveno, kao dobrovoljna žrtva za grijeh. Njegova je smrt omogućila pravno poništenje Adamova grijeha i, posredstvom Adama, nasljednih grijeha cijelog čovječanstva.

Opravedani po Kristu

Kako, dakle, netko može pitati, mogli li sljedbenici Isusa umrijeti na isti način na koji je on umro? Zar oni nisu članovi palih ljudskih potomaka, pod osudom na smrt, jednako kao i cjelokupno čovječanstvo? Takvi su bili, ali Sveto pismo nam govori da se, nakon Isusova uskrsnuća, on za nas predstavio pred Bogom. (Hebrejima 9,24). To znači da zasluga njegove žrtve oslobađa od osude sve njegove posvećene sljedbenike, tako da Bog njihovu smrt više ne smatra osuđujućom, već žrtvenom.

U Poslanici Rimljanima 6,10. i 11. Pavao kaže kršćanima da mogu "smatrati" sebe "doista mrtvima za grijeh", baš kao što je Isus "umro za grijeh", to jest, kao žrtva za grijeh. To ne znači da je žrtveni rad crkve potreban da bi se čovječanstvu osiguralo otkupljenje. Sve je to Isus već postigao. To znači da Bog prihvaća žrtve crkve kao da su žrtve savršenih ljudskih bića i da je kroz te žrtve crkva pripremljena surađivati s

Isusom u mesijanskom dobu kao razdjelnik života cijelom čovječanstvu.

Oni koji čine istinsku Kristovu crkvu – čija su imena "napisana na nebesima" – pozvani su iz svijeta i uvjereni da su njihova ne savršena djela Bogu ugodna po Kristovoj krvi. Na temelju njihove spremnosti na žrtvovanje zemaljskog života, obećana im je nebeska nagrada. Tako putuju uskim putem žrtve koji vodi u slavu, čast i besmrtnost. Matej 10,39; Rimljanima 2,7

Samo je crkvi dana nada besmrtnosti. Adam nije bio besmrtn, jer biti besmrtn znači biti nepovrediv za smrt. Čovjek neće biti besmrtn kad bude vraćen u savršenstvo na kraju mesijanskog doba, nego će svi istinski, vjerni kršćani ovog evanđeoskog doba konačno biti uzvišeni u besmrtnost. Bit će učinjeni poput Isusa sada, uzvišeno, nebesko biće; i vidjet će ga onakvim kakav jest, i bit će s njim u kraljevstvu, i vladati s njim tisuću godina. 1. Ivanova 3:2; Otkrivenje 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Raj je obnovljen

Kada se djelo ovog doba evanđelja dovrši i svi pravi kršćani budu ujedinjeni s Isusom u nebeskoj fazi kraljevstva (), tada će započeti djelo vraćanja čovječanstva u život na zemlji.

Apostol Petar o ovom djelu mesijanskog doba govori kao o "obnovi", i kaže nam da je ono izrečeno ustima svih Božjih svetih proroka od početka svijeta. (Djela apostolska 3,20-21). To su svjedočanstva svetih

proroka koja opisuju zemaljske blagoslove života koji će doći čovječanstvu nakon drugog dolaska Krista. Ispunjenje ovih zemaljskih obećanja mora pričekati dovršetak crkve ovog evanđeoskog doba, koja je okupljena Kristu na nebeskoj ravni – mjestu koje im je pripremio Isus. Ivan 14,1-3

Kad se ovo djelo Doba evanđelja dovrši, slijedit će djelo okupljanja čovječanstva općenito pod Kristom, ne na duhovnoj, nego na zemaljskoj ravni. Tako će se sve pod Kristom okupiti u jedno, "i ono što je na nebesima i ono što je na zemlji; u njemu." (Efežanima 1,10). Skupljanje crkve koje je započelo na početku Evanđeoskog doba treba biti dovršeno i cijela crkva ujedinjena s Kristom u slavi, neposredno prije početka Mesijanskog doba; stoga nam je rečeno da će u ovom "upravljanju puninom vremena" biti dovršeno i nebesko i zemaljsko skupljanje u Krista.

Zemaljski knezovi

Prvi će biti obnovljeni na zemaljsku savršenost i život vjerni sluge iz prošlosti. Oni su bili očevi Izraela, ali će postati djeca Kristova i bit će postavljeni za "knezove po svoj zemlji." (Psalam 45:16). Isus je rekao da će se Abrahama, Izaka i Jakova te svih proroka gledati kao učitelje naroda tijekom tog kraljevstva. (Matej 8:11; Luka 13:28-30). Oni će biti zemaljski predstavnici božanskog Krista i njima će biti povjerena zadaća upravljanja zakonima tog novog kraljevstva.

Ti zemaljski predstavnici božanskog Krista imat će podršku čudesne moći, tako da neće biti prilike za

izbjegavanje tada nametnutih zakona – koji će biti Kristovi zakoni. Rečeno nam je da će se tada dogoditi da "svaka duša koja ne posluša (ne posluša) toga proroka bit će iskorijenjena iz naroda." (Djela apostolska 3:23). Oni koji se budu pridržavali zakona mesijanskog kraljevstva neće morati umrijeti. Bit će im vraćeno savršenstvo koje je izgubio otac Adam i na temelju te zemaljske savršenosti imat će priliku živjeti na zemlji zauvijek. To je ono što se podrazumijeva pod pojmom "restitucija", kako ga je upotrijebio apostol Petar, i pojmom "regeneracija", kako ga je upotrijebio Gospodin. Matej 19,28

U stotinama biblijskih obećanja koja se odnose na blagoslove restitucije koji će uskoro doći na svijet, imamo pregled mnogih načina na koje će to rezultirati srećom naroda i rješavanjem njihovih problema. Rečeno nam je da će znanje o Bogu ispuniti cijelu zemlju kao što vode pokrivaju more. (Izaija 11:9). Rečeno nam je da će se Gospodin obratiti ljudima čistom porukom, omogućivši svemu čovječanstvu da "pozove u ime Gospodnje i da mu služi jednoglasno." Sfonja 3:9

Također nam je rečeno da će tada zakon Božji biti napisan u srcima ljudi. (Jeremija 31:33,34). To opisuje jedan od načina na koji će čovjek biti vraćen u savršenstvo koje je izgubio kada je Adam prekršio Božji zakon u Edenu.

To pisanje božanskog zakona u srcima ljudi zahtijevat će Božju pomoć. Moć čudotvorenja tada će biti dostupna da pomogne onima kojima je potrebna

pomoć i koji se stavljaju pod nadležnost propisa kraljevstva.

O tom vremenu rečeno nam je da će narod "naučiti pravednost". (Izaija 26,9). Također će naučiti poznavati Gospodina, a ispravno Ga poznavati jest život vječni. (Ivan 17,3). Sotona će biti vezan tijekom tog vremena, a svi zli utjecaji bit će suzdržani. (Otkrivenje 20,1–2). Put natrag u život bit će toliko jasan da "putnici, iako su ljudi, neće na njemu zalutati". Izakija 35,8–9

Kako će se to razlikovati od uvjeta s kojima se sada susreću kršćani! Oni hodaju "uskim putem", koji je teško pronaći, a oni koji ga pronađu i hodaju njime iskušani su i kušani na gotovo svakom koraku. (Matej 7,13.14). Bog im, naravno, pomaže, a njihova je nagrada iznimno velika. Ali kada se otvori "autocesta" obnove, kušnje ovog doba bit će završene i čovječanstvu će biti pružena sva potrebna pomoć kako bi se brzo i potpuno vratilo u savršenstvo i vječni život na zemlji.

To je, dakle, Božji plan za svijet sutrašnjice. Duge godine pripreme sada su gotovo dovršene. "Michael", Kralj u Božjem svijetu sutrašnjice, već je ustao, a njegov povratak da uzme svoju zaručnicu i preuzme svoje kraljevsko ovlaštenje nad narodima rezultira "vrijeme nevolje, kakvo nije bilo otkako postoji narod." (Danijel 12,1). Ova nevolja, iako je tužna, priprema svijet da prihvati svoga novoga Kralja, čije prisustvo oni još ne prepoznaju i ne priznaju. Ali kada se njegova slava objavi, "sva će je tijela vidjeti zajedno". Izaija 40,5

Iz Jeruzalema će se "povećanje njegove vlasti i mira" postupno širiti sve dok ne obuhvati sve narode, donoseći im radost, mir i život vječni. (Izaija 9,6-7). Kad se narodi zemaljski poniznije pokore nego danas, reći će: "Dođite, i pođimo gore na goru Gospodnju, u dom Boga Jakovljeva; on će nas poučiti svojim putovima, i mi ćemo hodati njegovim stazama." Kada budu tako naučeni Gospodnjim putovima, "pretvorit će mačeve u plugove, a koplja u kose; narod neće podići mač na narod, niti će se više ratovati." Mihej 4,1-4; Izaija 2,2-4

Da, Bog ima plan i kroz stoljeća je dosljedno napredovao prema svom dovršenju. Sada smo na pragu "doba ispunjenja vremena", kada će veliko finale božanskog plana biti, na blagoslov svih naroda mirom, srećom i vječnim životom. To finale božanskog plana bit će Božji odgovor na kršćansku molitvu: "Dođe kraljevstvo tvoje. Bude volja tvoja i na zemlji, kao i na nebu." Matej 6,10

Ako znamo za Božji plan i što će on uskoro značiti za svijet u nevolji, naša je povlastica govoriti drugima o njemu. To je prava poruka Evanđelja, "dobra vijest" koja je usredotočena na Kristovo otkupiteljsko djelo. Kad god imamo priliku, recimo ljudima da u Božjem planu nigdje nije bilo neuspjeha, nego da se on odvija prema njegovoj svrsi i prema slavnom dovršenju. Njegovo djelo u jučerašnjem svijetu nije propalo. Njegovo djelo u današnjem svijetu nije propalo. Njegovo djelo u svijetu sutrašnjice neće propasti. Izakija 42,4; 55,10-11; 53,10

Budući da će se Božji plan uskoro dovršiti u njegovu svijetu sutrašnjice, čitava će zemlja uskoro postati raj, i sve što je izgubljeno u Edenu i otkupljeno smrću Isusovom bit će vraćeno ljudima. Tako će Bog otrti suze sa svih lica, i smrt će biti progutana u pobjedi. Otkrivenje 21,1-5; 1. Korinćanima 15,54